

Z novely „Děvky se maj“

...

Skoro běží. Asi po padesáti metrech se opatrně ohlédla, jestli za ní nejde. Naštěstí nešel. Pro jistotu ale ještě nejela domů. Zamířila do nákupního centra. Koupí si nějakou maličkost a zlepší si náladu.

Štve ji, že ti různí aktivisté začali roboťáky nazývat Slunečníky, tak jak si oni říkají sami mezi sebou, a za boha mají Slunce. U roboťáků to je jasné, jeho energie je i jejich energií a pak ještě fungují na glukózu a vnitřnosti mají z piezoelektrických materiálů, čili dalším zdrojem energie je pro ně chůze. O těch dvou posledních se ale zakázalo mluvit, protože je to prý uráží.

Jde kolem zábradlí, které jí sahá jen tak po pás. Spíš než opravdové zábradlí to jsou pouhá tři ocelová lana provlečená po deseti metrech kovovými sloupky. Za nimi je propast otevřeného atria obchodního domu. Bojácně se podívala dolů.

Stojí na kraji u lanového, skoro neviditelného zábradlí a pod ní jsou tři patra a dole fontána.

Jako už několikrát se jí něco v hlavě zapojilo a neodbytně ji navádí: „Skoč! Skoč! Skoč! No tak konečně skoč! Tady nebudeš muset nic přelézat. Prostě udělej krok a skoč!“ Má strach, protože nohy ji opravdu vedou k propasti. Zdá se, že je neovládá. Jsou prostě nezvladatelné a do toho ten hlas *Skoč!* tak autoritativně přikazuje.

Další hlas, to ona sama, se brání. *Ne, nechci skočit. Ne.* Bojuje se zlým hlasem. A nohy ji neustále táhnou k propasti. Poslouchají ten hlas. Jsou ovládané něčím mimo ni. Jde jako stroj. Zhluboka dýchá a snaží se odvrátit pohled od zábradlí. Podařilo se jí zastavit se.

Honem odstoupila a vešla do nejbližšího butiků.

Probírá se tričky a halenkami. Rozhrnuje šaty na ramínkách. Vidí záplavu barev a své ruce. Svě ruce? Opravdu jsou tyhle ruce její? Dívá se na ně a nepoznává je. Je to něco cizího na jejím těle. Není to její. Vůbec je necítí. Ramena, paže, prsty... nic. Hýbají se jakoby samovolně. *Mám mrtvé ruce?* Pozoruje ty bílé dlaně a cítí strach. Je jí, jako by byla zavřená a vše kolem ní byla obrovská camera obscura a někdo jí na stěnu promítal její vlastní ruce, které přitom rostou přímo z jejího těla. Dívá se na ně a zdají se jí mrtvé.

Chce se dotknout látky. Ano, ruce ji poslušně berou a omakávají. Cítí tkaninu. Její hebkost. Zároveň si uvědomuje v prstech tep svého srdce. I když

je tedy ovládá, poslouchají ji, proudí jimi její krev, nesnáší své ruce! Jsou to nějaké cizí pahýly na jejím těle.

Snaží se věnovat oblečení. Podrobně si prohlíží vzory na šatech. Zabírá to, hlas z hlavy mizí a svými rukama cítí hebkost látky.

Co je tohle za pocity? Kdybych se tak mohla zeptat, jestli je to normální?

Koupila si jednu šaty a něco k večeři. Upeče dnes Biásovi řízky.

Právě vycházela z obchodu, když se zapnula velká obrazovka pod střechem obchodního centra. Lidi se zastavili a zvědavě čekají, co budou vysílat. „To jsou pravidelné každodenní zprávy,“ křičí na zákaznice jedna z prodavaček potravin. „Můžete si v klidu nakoupit, tady to uslyšíte.“

Skutečně následovala znělka zpráv státní televize. Starší velmi zmalovaná obarvená blondýna něco velmi emocionálně povídá do kamery.

„Má touha po svobodě a povaha bažící po pravdě a spravedlnosti mi nedovoluje udělat žádné kroky, které by byly v rozporu s tímto mým přesvědčením. Čili nemohu navštívit našeho nového vůdce, ten pán vysílá jen negativní energie. Jsem od našeho prvního vůdce zvyklá na prostředí lásky, pochopení, pravdy a pomoci. Tento nový muž je pouhou hanbou národa. Přízemní a vulgární bytost. Myslím, že byste se vy občané měli ozvat a vyzvat jej k abdikaci.“

Pandora poslouchá a chce se jí z těch žvástů smát se i brečet.

„Kdo to je?“ ptá se žena stojící kousek od ní, a jelikož se podívala na ni, odpověděla: „Nějaká zmalovaná stará štetka.“ Samotnou ji udivilo, že to řekla nahlas.

„Co si to dovoluujete! Vy lůzo!“ začal za ní rvát starší muž doprovázený zřejmě manželkou. Ta se k němu přidala. „Oznámíme vás, vy podřadná ženská! Víte vy vůbec, jak urážíte tu čestnou a hrdinnou ženu! Nesaháte jí ani po kotníky.“

Pandora jim nevěnovala ani pohled a v klidu bez jediného slova odešla. Viděla, že z policejní kukaně rychle odešel i strážník. Tušil nepříjemnosti, a taky je jen člověk.

V přízemí sledovalo projev několik mužů. Nadšeně tleskali a provolávali bojová hesla proti novému vůdci. Prošla kolem a zaslechla rozhovor dvou z nich.

„To je ta, co byla v týmu protikandidáta tohohle nového vůdce?“

„Jo, jo to je ona.“

„Ta píchala s tím prvním vůdcem, že jo?“